

[Pia Gjellerup]

torisk, hvorfor den danske befolkning ikke måtte kende sandheden, og så skulle besvarelsen forstås sådan – sådan forstod jeg det i hvert fald – at det var det udgiftspolitiske måltal, man skulle have genindført. Det blev sagt sådan, tror jeg, tre gange i løbet af talen. Jeg tror ikke – blot sagt som en lille oplysning – at befolkningen oplevede, at det udgiftspolitiske måltal var et særlig effektivt styringsinstrument, og jeg tror heller ikke, befolkningen opfattede, at de derved havde fået den store sandhed.

Jeg noterede mig også, at fru Anne Birgitte Lundholt efter de udsagn, der har været om, at oppositionen forsøgte at tale opsvinget ned, med klædelig beskedenhed sagde, at vi nok havde overvurderet selv fru Anne Birgitte Lundholts evner. Men bag ved udsagnet ligger jo så, at viljen er til stede, og det er da i hvert fald en indrømmelse, der er til at tage og føle på.

Så noterede jeg mig i den mere glædelige ende, at fru Anne Birgitte Lundholt var indstillet på at acceptere, at det er et rigtigt skøn, der er lagt for dagen, når man lægger sig fast på en finanspolitisk lempelse på 12 mia. kr. Jeg noterede mig, at der blev lagt meget vægt på, at det var absolut smertegrænsen eller det maksimale, men i hvert fald en accept af, at det ikke er noget, der er helt uacceptabelt at se på for Det Konservative Folkeparti heller, og det vil jeg da kvittere for, det er i hvert fald et sted at begynde.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne rose den konservative ordfører for to ting: For det første synes jeg, at det var både værdigt og rigtigt og helt i folkestyrets ånd, at man beslutter at stemme for finansloven. Jeg har aldrig syntes, det var smart af en opposition at sige nej til husholdningsbudgettet, som skal være der, og det vil jeg kvittere for og sige, at det synes jeg er en rigtig holdning med alle de ord, vi ellers hører fra Det Konservative Folkeparti, og det har man så lov til. Så er det godt, at man alligevel er konsekvent og siger, at finansloven skal vi have, og den stemmer vi så for. Tak for det.

Det andet, jeg godt vil rose den konservative ordfører for, det er, at »the show must go on«, som man siger ude i byen. Nu ved vi godt, at

regeringen er det dummeste, der findes i verden, og at oppositionen er det dygtigste, og at oppositionen kan løse alle problemer, og at regeringen faktisk kun skaber problemer. Sådan var det i den gamle regerings tid, og sådan er det i den nye regerings tid, og sådan foregår det jo altid herinde. Så tak til fru Anne Birgitte Lundholt, fordi rollen blev spillet, som den skulle.

Så må jeg sige to ting mere. Det ene det er, at nu skal vi ikke gentage hele skatterefordebatten, men jeg synes bare ikke, det skal hænge i luften, at den er en belastning for erhvervslivet. Faktisk var det jo et af skænderierne i sin tid, og regeringen dokumenterede, at der var en lettelse for erhvervslivet i den samlede pakke – ikke, når man tog detaljer ud, men når man så nettoregnskabet. Når man gjorde det, var det en ganske pæn lettelse for erhvervslivet, så den konservative påstand skal ikke hænge alene.

Det sidste, jeg vil sige, drejer sig om tilskudet til istandsættelse og reparationer på boliger. Vi har altid været tilhængere af fradrag, og det ved fru Anne Birgitte Lundholt også. Vi fik til gengæld og var med til, at regeringen gennemførte en ligestilling mellem tilskudsprocenten og en fradragsvirkning, hvilket jo altså gør, at den er reel, og så er jeg nødt til at spørge fru Anne Birgitte Lundholt:

Er det ikke korrekt, at tilskudsordningen er blevet en stor succes, og er det ikke også korrekt – og det var et af de argumenter, der gav os problemer – at ganske mange mennesker, der ikke ville være i stand til at udnytte et fradrag, faktisk kan udnytte et tilskud, og dermed er der mere igangsættelse i et tilskud end i et fradrag?

Det gør mig ondt at sige det, fordi jeg altid selv har elsket fradrag, men rent faktisk viser virkeligheden nok, at det er sådan.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Den 17. september 1993 stod der i Morgenavisen Jyllands-Posten et synspunkt at læse fra den konservative gruppeformand, hr. Engell, og hr. Engell udtaler følgende:

»Vi vil gerne påtage os et medansvar, men det kræver sandelig, at vi også får indflydelse. Vi er ikke kun kommarettere.«

Det, hr. Engell omtalte, var finanslovforhandlingerne.